

חנה סנש

1944 – 1921

חנה סנש הייתה לוחמת ומשוררת יהודייה, מ"צנחני היישוב", שהתנדבה לשרת בצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה נגד גרמניה הנאצית. צנחה לשטח הונגריה הכבושה, נתפסה והוצאה להורג.

בשנת 1939 עלתה חנה סנש לארץ ישראל ולמדה בבית הספר החקלאי לבנות בנהלל. היא הצטרפה לקיבוץ שדות ים והדריכה בקן הנוער העובד והלומד בקריית חיים. במקביל, החלה לכתוב שירים ומחזות על חיי הקיבוץ. ב-1943 התנדבה לצבא הבריטי והצטרפה לקבוצת צנחנים שנועדה לפעול באירופה במסגרת המאבק בנאצים. ב-15 במרץ 1944 צנחה ביוגוסלביה עם חברה, והם הצטרפו לפרטיזנים מקומיים. ביוני 1944 חצתה סנש את הגבול להונגריה, נתפסה, ונחקרה בעינויים אך לא הסגירה את חברה. היא הוצאה להורג ב-7 בנובמבר 1944.

רחל כהן-כגן

1888 – 1982

רחל כהן-כגן, חברת הכנסת ויו"ר ויצו ישראל, הייתה אחת משתי הנשים היחידות שחתמו על מגילת העצמאות לצד גולדה מאיר. במהלך כהונתה נאבקה למען זכויות נשים, כולל הצעות להחמרת ענישה על אלימות במשפחה ופתרונות למסורבות גט. היא תמכה בשירות נשים בתפקידים קרביים בצה"ל וטענה שאין מניעה פיזית לכך. כהן-כגן גם הצביעה על הייצוג הנמוך של נשים בכנסת כמחסום למעמדה הראוי.

בנוסף, פעלה למען מגזרים ומיעוטים. בעקבות תנועת הפנתרים השחורים יזמה את הקמת ועדת הפער החברתי, שהפכה למחלקת רווחת המשפחה בוויצו, וכן הייתה מעורבת בפרויקטים כמו ספריית ויצו נידת ולשכת ייעוץ משפטי למשפחה. לאורך דרכה, הדגישה את הצורך בצמצום הפערים החברתיים והכלכליים בישראל.

מרים ילן-שטקליס

1984 – 1900

מרים ילן-שטקליס הייתה סופרת ומשוררת ישראלית, מחברת ספרי ילדים ושירי ילדים, וכלת פרס ישראל הראשונה לספרות ילדים לשנת תשט"ז (1956). כמו כן, זכתה באות יקירת ירושלים בשנת 1968. ילן-שטקליס, שנולדה בדרום-מערב רוסיה, נקראה במקור מרים וילנסקי, אך שינתה את שם משפחתה ל"ילן" על פי ראשי התיבות של שמו של אביה, יהודה ליב ניסן. אביה היה מנהיג ציוני והיא גדלה על ערכי היהדות והציונות. לאחר שסיימה את לימודיה בבית הספר התיכון, למדה באוניברסיטת חרקוב, המשיכה בלימודי יהדות בבית הספר הגבוה ללימודי היהדות בברלין, וסיימה תואר בספרנות בפריז. בשנת 1920, בגיל 20, עלתה ילן-שטקליס לארץ ישראל והתיישבה בירושלים. בין ספריה המוכרים נמנים "אצו רצו גמדים", "ספר דני", ו"שירו-לי מירו-לי".

זהרה לביטוב

1927 – 1948

זהרה לביטוב הייתה לוחמת פלמ"ח והטייסת הראשונה בחיל האוויר הישראלי. לאחר מותה התפרסמו יומניה האישיים וחליפת המכתבים בינה לבין ארוסה שמואל קופמן, שנהרג לפנייה. הסופרת דבורה עומר הנציחה את סיפור חייה בספר "לאהוב עד מוות".

במלחמת העצמאות עזבה את לימודי הרפואה בארה"ב, הצטרפה לקורס טיס, וביוני 1948 חזרה לישראל כטייסת בחיל האוויר. היא שירתה כסגנית מפקד טייסת וכטייסת תובלה ששמרה על קשר עם הנגב וירושלים הנצורה.

ב-3 באוגוסט 1948, במהלך המראה מעמק המצלבה בירושלים, מטוסה התנגש בקיר מנזר המצלבה. רות דיין ניסתה לפנותה לבית חולים, אך זהרה נפטרה בדרך.

עפרה חזה

2000 - 1957

עפרה חזה הייתה זמרת ושחקנית ישראלית שזכתה להצלחה בין-לאומית. היא הוכתרה "זמרת השנה" בישראל ארבע פעמים רצופות (1980–1983), זכתה פעמיים בתואר "זמרת השנה" בגרמניה (1988–1989) וזכתה בפרס כינור דוד.

בשנת 1990 זכתה בתואר "האמן הישראלי הנמכר ביותר בכל הזמנים" במונטה קרלו, וב-2023 נבחרה לאחת מ-"200 הזמרים הגדולים ביותר בכל הזמנים" על ידי מגזין רולינג סטון. חזה הייתה המועמדת הישראלית הראשונה לפרס גראמי בקטגוריית "זמרת מוזיקת עולם" על אלבומה *Kirya* מ-1993, שזכה להצלחה בינלאומית. אלבומה *Shaday* נמכר בלמעלה ממיליון וחצי עותקים, והלהיט "Im Nin'al" הפך לשיר הישראלי הנמכר ביותר בכל הזמנים.

יונה וולך

1985 – 1944

יונה וולך הייתה משוררת ישראלית נועזת וייחודית שפעלה החל משנות ה-60 ועד פטירתה ב-1985. היא נולדה ב-1944 בכפר אונו והתבלטה כבר כנערה במרדנותה. שיריה פורסמו לראשונה בגיל 20 בכתב העת "עכשיו" בעריכתו של גבריאל מוקד, ומאז זכו לפרסום רב. היא הייתה ממייסדי כתב העת *פשיטא*, שנועד להנגיש שירה לקהל הרחב. וולך בלטה בתקופתה בגישה מתירנית כלפי מין וסמים, שהשתקפה גם בחייה וגם בשיריה. רבים משיריה נשאו אופי מיסטי, ולעיתים טשטשה את זהותה המגדרית, כשהופיעה בשיריה כמשורר או כמשוררת. יצירותיה הולחנו ובוצעו על ידי אמנים מובילים כמו גידי גוב, ערן צור, ברי סחרוף, נורית גלרון ואחרים.

פרופסור עדה יונת

נולדה ב-22 ביוני 1939

פרופ' יונת היא ביוכימאית ישראלית, כלת פרס נובל לכימיה, ופרופסור בפקולטה לכימיה במכון ויצמן למדע. יונת מתמחה בקריסטלוגרפיה של חלבונים, וייסדה את המעבדה הראשונה בישראל בתחום זה. בשנת 2009 זכתה בפרס נובל לכימיה יחד עם ונקטרמן רמאקרישן ותומאס סטייץ, על מחקריהם שהובילו להבנת המבנה והתפקיד של הריבוזום.

יונת נולדה ב-1939 בשכונת גאולה בירושלים למשפחה דלת אמצעים, והתייתמה מאביה בגיל 11. היא סיימה למשפחה באמצעות שיעורים פרטיים במתמטיקה, וב-1959 החלה לימודיה באוניברסיטה העברית בירושלים, שם למדה כימיה וביוכימיה, והשיגה דוקטורט בהצטיינות ממכון ויצמן למדע.

ב-1970 הצטרפה למכון ויצמן, וב-1984 מונתה לפרופסור חבר. היא הקימה וניהלה את מרכז מזר לביולוגיה מבנית (1988–2004) וממשיכה לעמוד בראש מרכז קימלמן להיערכות ביומולקולרית. יונת גם שימשה כמדענית אורחת במוסדות רבים, ושיתפה פעולה עם נאס"א בחקר הביומולקולות בחלל.

טל אוחנה

17 במרץ 1984

אוחנה נולדה וגדלה בירוחם להורים ילידי מרוקו, כאחות לארבעה אחים. את לימודי התיכון עשתה בדימונה, בשל חוסר במוסד דתי בירוחם. היא נבחרה ליו"ר מועצת התלמידים בסוף כיתה י', והחליטה לחזור ללמוד בירוחם כדי לשמש דוגמה לבני הנוער. לאחר מכן, אוחנה החלה בלימודים אקדמיים מחוץ לירוחם, אך סגירת חברת ההסעות של אביה פגעה בפרנסת המשפחה, והיא נאלצה לשוב הביתה.

בשנת 2010 נבחרה כחברת מועצת העיר ירוחם, ושימשה סגנית ראש המועצה מיכאל ביטון ומחזיקת תיק החינוך. ב-2018, התמודדה על ראשות המועצה מטעם רשימה משותפת של הבית היהודי וכולנו, וניצחה, מה שהופך אותה לאישה הראשונה העומדת בראשות המועצה המקומית ירוחם.

רונית אלקבץ

2016 – 1964

רונית אלקבץ הייתה שחקנית קולנוע, במאית ותסריטאית ישראלית, ונחשבת לאחת השחקניות הגדולות בתולדות הקולנוע הישראלי. היא זכתה שלוש פעמים בפרס אופיר לשחקנית הראשית הטובה ביותר, והייתה מועמדת לפרס גלובוס הזהב.

אלקבץ נולדה בבאר שבע להורים ילידי אסואירה, מרוקו, שהיגרו לישראל בשנת 1964. משפחתה עברה לקריית ים, שם סיימה את לימודיה בתיכון רודמן. למרות שלא למדה משחק באופן מקצועי, היא השתתפה בהצגות תיאטרון רבות והפכה לנציגה מובהקת של נשיות מזרחית בתעשייה. אלקבץ הייתה ידועה בזכות דעותיה הפוליטיות והתלבושות הייחודיות שלה, והייתה נשיאת ארגון "אחותי למען נשים בישראל". היא נפטרה ב-19 באפריל 2016, בגיל 51, מסרטן ריאות, והסתירה את מחלתה מהציבור, אף שהופיעה בפומבי כשהייתה חולה מאוד.

אפרת רפפורט

נולדה ב- 1990

אפרת רפפורט גדלה בתל אביב וגרה שם עד היום. כשהייתה בת 12 נרשמה אפשר לחוג יפנית ובככל נדמה שיש לה תשוקה ואהבה לשפות. במקביל היא גם דוברת אנגלית עברית ומסוגלת לנהל שיחות בסינית וביוונית. מגיל צעיר היא מתעננית באופן שבו זנים קדומים תקשרו בניהם. ואולי זה מה שגרם לה להקים סטארט-אפ שמנתח שיחות עם לקוחות ומעניק לחברות תובנות

אפרת היא מנכ"לית מרכז הפיתוח של סילספורס ישראל, מכרה את הסטרטאפ שלה עוד לפני גיל 30. משלבת בכל שלב בחייה יצירה, שפה ויזמות.

עדי אלטשולר

נולדה ב-23 בנובמבר 1986

עדי אלטשולר היא אשת חינוך ויזמת חברתית ישראלית. בגיל 12 החלה להתנדב בעמותת איל"ן, שם שימשה חונכת אישית של כפיר קובי, ילד בן 3 עם שיתוק מוחין, ובכך נחשפה לעולם החינוך המיוחד. הקשר עם כפיר ומשפחתו עיצב את גישתה לנושא והוביל אותה לייסד את תנועת "כנפיים של קרמבו", תנועת הנוער לצעירים עם ובלי צרכים מיוחדים. בשנת 2010 הקימה את מיזם "זיכרון בסלון" עם בן זוגה, נדב אמבון. בין השנים 2013–2017 ניהלה את "Google for Education" בישראל, ולאחר מכן ייסדה את עמותת "אינקלו", המובילה להקמת בתי ספר מכילים בשיתוף משרד החינוך, והיא משמשת כמנכ"לית העמותה. בשנת 2014 נבחרה על ידי מגזין "טיים" לאחת ממנהיגי הדור הבא בעולם ונאמה באו"ם כנציגת היזמות והיצירתיות הישראלית. ביום העצמאות ה-72 של מדינת ישראל נבחרה להשיא משואה.

אביטל הלפרין שטיין

נולדה בשנת 1961

אביטל (טלי) הלפרין שטיין, ילידת חיפה, שיחקה כדורסל מגיל 9 עד 24 בקבוצות נשים של מכבי תל אביב, הפועל חיפה ומכבי חיפה, והייתה שותפה לזכייה בגביע המדינה. בשנים 1976–1979 הייתה חברה נבחרת ישראל בכדורסל נשים.

הלפרין שטיין הייתה ממייסדי המכללה האקדמית להנדסה ירושלים, ושימשה כמנכ"לית וסגנית נשיא בין 1999 ל-2009. לאחר מכן כיהנה בתפקידים דומים בטכניון, והייתה לאישה הראשונה בתפקידים אלו. היא ייצגה את הטכניון במרכז שהוביל להקמת מכללה טכנולוגית באי רזווולט, בו זכו הטכניון ואוניברסיטת קורנל.

ב-2013 נבחרה על ידי מגזין פורבס כאחת מ-50 הנשים החזקות בישראל, וכאישה החזקה ביותר בתחום החינוך. היא מתגוררת בכפר בן נון, נשואה לעו"ד שוקי שטיין ואם לארבעה. משנת 2011 מעניקים בני הזוג מלגות לנשים המעוניינות ללמוד בטכניון, אך מתקשות כלכלית. היא נכנסה להיכל התהילה של כדורסל הנשים.

ענבל לניר

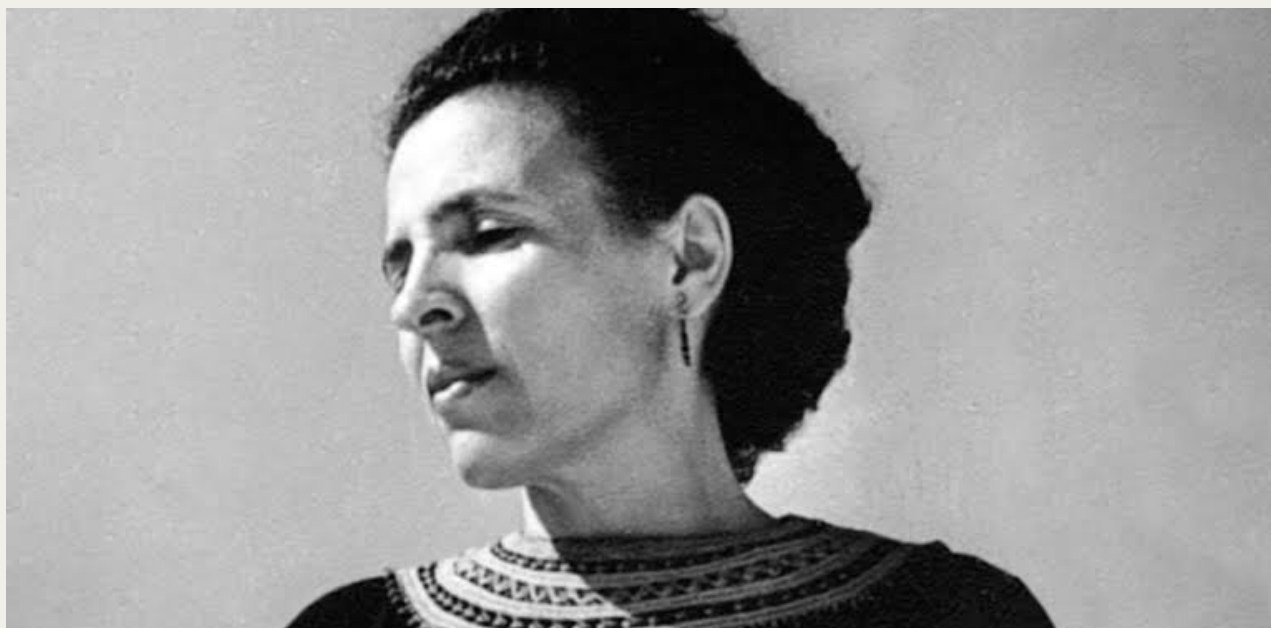
נולדה ב-3 באפריל 2000

ענבר לניר היא ג'ודוקא ישראלית, אלופת העולם במשקל עד 78 ק"ג. לניר ידועה בסגנון הג'ודו ההתקפי שלה ורוב הקרבות שמסתיימים בניצחונה נגמרים בניקוד איפון מהיר. ב-2021, שנת הפריצה של ענבר לניר, היא זכתה בחמש מדליות בתחרויות גראנד סלאם (מדליית כסף וארבע ארד). באולימפיאדת טוקיו 2020 זכתה במדליית ארד בקטגוריית הנבחרות המעורבות. ב-2022 זכתה במדליית ארד עם נבחרת ישראל באליפות העולם ובארבע מדליות נוספות בסבב העולמי, כולל שלוש מדליות כסף בתחרויות גראנד סלאם. באליפות העולם 2023 בקטאר זכתה ענבר לניר במדליית זהב בקטגוריית עד 78 ק"ג. היא ניצחה באיפון בכל חמשת קרבותיה, כולל ניצחון בגמר. באותה שנה, באליפות אירופה, זכתה במדליית ארד. בנוסף, היא זכתה בארבע מדליות בתחרויות הסבב העולמי, מתוכן שתי זהב, כולל זכייה בטורניר המאסטרס בבודפשט, שהעלה אותה למקום הראשון בדירוג העולמי. לניר נבחרה באפריל 2024 על ידי איגוד הג'ודו האירופאי לספורטאית השנה באירופה לשנת 2023. ב-2024 זכתה במדליית כסף באולימפיאדת פריז.

שרה לוי תנאי

1910 – 2 באוקטובר 2005

שרה לוי-תנאי נולדה בירושלים להורים ממוצא תימני אשר עלו לארץ ישראל בסוף המאה ה-19. בילדותה גרה ביפו, אולם בתקופת מלחמת-העולם הראשונה גורשו יהודי יפו על ידי השלטונות העות'מאניים ורוכזו במחנה פליטים שהוקם בכפר-סבא. בתחילה נספו אחיה ואימה והיא עברה עם אביה לצפת. לאחר מכן נפטר גם אביה, כך שהיא התייתמה בגיל צעיר ונשלחה לבית היתומות בצפת. בתום שהותה במוסד נרשמה ללימודי גננות במכללת לוינסקי לחינוך בתל אביב. לאחר לימודיה, עבדה כגננת בגן ילדים בשכונת שפירא בתל אביב והתגוררה בבית משפחת הסופר יהודה בורלא.

לשם עבודתה כגננת, חיברה והלחינה לוי-תנאי שירי ילדים ושירי משחק לילדים. רבים מחומרים אלו פורסמו על ידי מרכז הגננות כחוברת פדגוגית לגננות. כמה משירי הילדים העבריים הקאנונים ביותר נכתבו על יד, כמו: "באנו חושך לגרש", "ליצן קטן שלי" "נסדר מעגל גדול" ועוד! הקימה את תיאטרון ענבל ועסקה בחינוך, שירה ותיאטרון כל חייה.